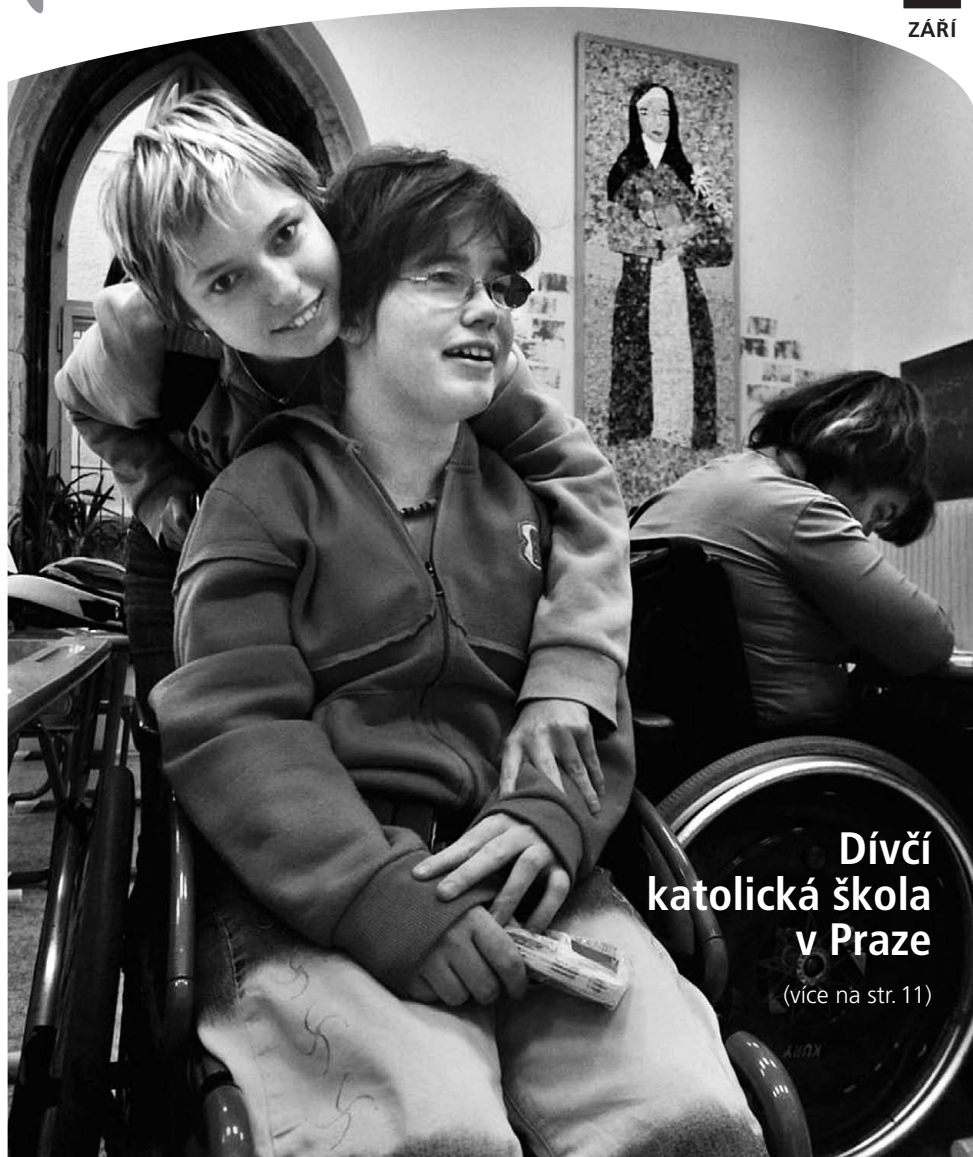

Chodoviny

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L.P. 2021

9

ZÁŘÍ

**Dívčí
katolická škola
v Praze**

(více na str. 11)

19. 6. / mše svatá s udílením
svátosti biřmování **biskupem**
Karlem Herbstem (KCMT).

Svoboda?

Vůbec si nedělám iluze o tom, že bych dal odpověď na to, co svoboda opravdu je či není, jen bych rád dal k dispozici pár myšlenek, které třeba někomu pomohou.

Když se člověk zadívá na téma svobody, narazí na mnoho variant toho, jak lidé ve svém životě svobodu realizují či co za ni prohlašují. Asi první, co bych však chtěl říci je skutečnost, že nikdo z nás si nevymyslel svůj život, a tedy nemáme svobodu být či nebýt. Máme možnost ukončit pozemský život, ale v případě, že jsme lidé, kteří jsou přesašní a jejichž existence, a tedy i život trvá po smrti, pak opravdu svobodu být či nebýt nemáme, ale máme jen možnost vybrat, jak tady a jak tam. Bojím se tedy, že pojetí svobody, že si mohu vybrat všechno a vždy, je krajně na vodě, protože to úplně první, sám sebe, si vybrat nemohu. Musím (jak se slučuje slovo „musím“ se svobodou?), tedy chci-li být poctivý, pravdivý a použít rozum, trochu přemýšlet o tom, k čemu a proč tu jsem, pokud nejsem jen „živočich ve smyslu zvířete“.

Možná proto nám Bůh dal ten krásný koncept, že člověk je stvořen k Božímu obrazu. Pokud svoboda není absolutní = můžeš si vše vybrat,

což je evidentní vzhledem k tomu, že sebe jsme si nevybrali, pak se vlastně potřebuji poprat s otázkou, jak být tím, čím jsem, protože to je možná právě tím klíčem k realizaci svobody a prožití štěstí i lásky, a to přesto, že to není vždy jednoduché.

Moje pozvání do nového školního roku je tedy prosté: „**Buď kým jsi**“, a to v tom nejvznešenějším konceptu, jaký je možný. Svätý Pavel k tomu má krásnou větu v listě Galatským 5,13: „*Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým.*“ Muži, ženy, otcové, maminky a děti – to by nám mohlo stát za pokus.

P. Michael

SLOVO REDAKCE

„Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v Něho, On sám bude jednat.“ (Žalm 37,5)

Těmito slovy vás i sebe, milí čtenáři Fchodovin, chceme povzbudit na začátku nového školního roku. Není pro nás větší jistoty v životě, než že se svěříme Hospodinu. I v Žalmu 25 čteme další verše, které nás vedou k důvěře v Jeho pomoc a k touze jít Jeho cestou. „**Ano, nebude zahanben, kdo skládá naději v tebe. Dej mi poznat svoje cesty, Hospodine, uč mě chodit po svých stezkách. Ved' mě cestou své pravdy a vyučuj mě, vždyť jsi Bůh, má spása. Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu. On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě.**“ Pokorné vede – ano, jsme hříšníci, nemusíme si před Bohem hrát na svaté, On vidí naši bídu, hříšnost, nedokonalost. Ale pokorný je ten, kdo sebe takto v pravdě vidí a uznává to. Naše předešlá zkušenost s Bohem nás vede k tomu, abychom důvěřovali, že nás miluje a pro naši hříšnost nezavrhne, ale naopak jsme stále Jeho synové a dcery, pro které má otevřenou náruč každý den. Ve své lásce nás také vyučuje, někdy nás nechává „natlouct si čumák“, ale to jen proto, abychom se poučili, poznali, co je správné, rozhodli se příště lépe. Zkrátka a dobře: prosme každý den o milost, jít cestou Hospodinovou; o světlo na cestu; o důvěru v Jeho lásku a vedení na této cestě.

Za redakci Katka

Historické okénko a Ludmilino jubileum

Svátek svatého Václava i jeho babičky svaté Ludmily je určitě příležitostí k ohlédnutí, jak se k nám vůbec křesťanství dostalo a co našemu národu dalo. První setkání s křesťanstvím na území našeho státu sahá daleko zpět před dobu Bořivoje, Ludmily, Václava... Už ve 2. století po narození Krista se na jihu Moravy a na Slovensku ocitli Římané a s římskými vojáky i křesťané. Zachovala se o tom pozoruhodná zpráva u dějepisce Eusebia. V létě roku 174 táhlo římské vojsko pod vedením císaře Marka Aurélie na Markomany. Bylo léto a velké horko. Legie se dostaly do obklíčení, nemohly ani dopředu ani dozadu a sužovala je veliká žízeň. Eusebios píše: „Císař nevěděl, co má v této situaci dělat, jak se správně rozhodnout. Tehdy křesťanští vojáci Mitilénské legie, jak stáli v šiku proti nepříteli, podle našeho křesťanského zvyku poklekli na kolena a s velkou silou víry přednášeli své modlitby hlasitě Bohu. Nepřátelé při pohledu na ně zůstali zaražení. Tu se začalo blýskat, hřmít a nesmírně hodně pršet, blesky zahnały nepřátele a zásluhou těch, kdo se modlili, zachránilo se vojsko i koně, již žízni hynoucí.“ Tato událost je zobrazena i na Vítězném

sloupu Marka Aurélie, který dodnes stojí v Římě. To je zpráva z konce druhého křesťanského století.

Kromě křesťanských vojáků šířili křesťanství po římské říši i kupci. Tito křesťané horlivě hlásali křesťanskou víru všude tam, kam přišli – i po území naší vlasti. Svědčí o tom jiný pozoruhodný doklad ze 4. století. Jáhén Paulinus napsal životopis svého biskupa, svatého Ambrože z Milána, a tam mimo jiné píše, že „Frigiditilda, královna Markomanů, když uslyšela od křesťanů, kteří k ní přišli z Itálie, zvěst o biskupu Ambrožovi, poslala dary milánské církvi a žádala, aby Ambrož jí napsal, jak má věřit v Krista. Ambrož pro ni sestavil skvělý list na způsob katechismu. Na to se Frigiditilda vypravila do Milána a velmi litovala, že svatého učitele Ambrože už nezastihla naživu.“ Tato zpráva svědčí, že křesťanství proniklo ve 4. století až na knížecí dvůr našich předchůdců v této zemi. 5. a 6. století nám konkrétní zprávy nezachovalo. Víme, že je to doba, kdy Římané byli vytlačováni na jih, kdy přes Moravu a Slovensko táhli Hunové a po nich Avari. Jak ti první, tak i ti druhí byli pohané. Ale přesto tam křesťanství nebylo vyhlazeno. Na prvním

všeobecném církevním sněmu v Nicei r. 325 vystupuje i biskup ze Surimie – to je v dnešním Chorvatsku. K jeho diecézi patřilo i Slovensko a jižní Morava. Od konce 6. století k nám pronikají Slované. Přicházejí též galští a později i iroskotští mniši. Ale teprve na Velké Moravě začíná s misionáři Cyrelem a Metodějem velký proces, který trvá po dlouhá staletí a svým způsobem trvá dodnes.

Radostné je, že k nám křesťanství nepřišlo jako náboženství vnucené násilím. Od počátku bylo chápáno a přijímáno ušlechtilou vrstvou národa ochotně a s radostí. Ale od počátku mělo křesťanství také u nás tvrdé odpůrce, jak o tom svědčí události od dob svatého Václava a Vojtěcha až do dnešní doby. „*Jako mne, tak i vás budou mít v nenávisti kvůli mně,*“ říká Ježíš. A svatý Pavel: „*Všichni, kteří chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, budou pronásledováni.*“ Tak i svatý Václav. Co mu mohli vladkové v čele s jeho bratrem vytýkat? Jen to, že s nimi nemarní čas divokými lovy, bujnými pitkami a hýřením. Jen to, že byl na svou dobu vysoce vzdělaný, zatímco oni neuměli číst ani psát. Jen to, že byl opravdovým křesťanem. A jak se vůbec tento kníže Václav stal křesťanem? Jistě zajímavá otázka. My dospěli jsme se stali věřícími křesťany většinou proto, že jsme měli věřící maminku, že věřící byla naše rodina. Václav měl maminku pohanku, která křesťany nenáviděla. Shromažďovala kolem sebe pohanský smýšlející velmože, víru utlačovali. Václav to měl asi těžší než my – a přece se stal křesťanem. Měl hodnou babičku, ta ho vedla k víře, k modlitbě, k životu podle křesťanských hodnot. Tato skvělá babička (příklad i do dnešní doby) svatá Ludmila byla najatými vrahy usmrcena 21. září 921 na Tetíně.

A právě letos si zvláště připomínáme tento smutný akt, který se stal před 1100 lety. Svatý Václav a svatá Ludmila nám mohou být vzorem, jak být pevný ve víře a bohatý dobrými skutky. Jak krásný je vztah babičky se svým vnukem. Proto vždy prosíme svatého Václava a jeho babičku, moudrou vychovatelku Ludmilu o pomoc, abychom se naučili, jak žít křesťanství v dnešní době, jak víru předávat další generaci, jak své děti, svá vnoučata dobře vychovávat, aby jejich život byl také Bohu milý.

Váš jáhen Pavel Urban

sváteční krátké počtení

VYBRAL CHARLES TVRZŇÍK

„Seš debil!“

Jednou jsem se svými dvěma dětmi zakotvil v občerstvení McDonald's. Po nasycení jsem popíjel Café latté a děti dováděly v dětském koutku. Tu jsem si všiml, že na mou dvouletou dceru Terezku doráží nějaký cizí kluk, asi čtyřletý.

Hned jsem však nezakročil, aby se dcera postupně otrkávala životem. Nicméně jsem si přisedl blíže, abych v případě nouze nejvyšší mohl provést záchranný výsadek. Konflikt vyvrcholil tím, že kluk na Terezku zhurta křičel: „Seš debil!“ Terezka, která ještě moc mluvit neuměla, na chlapcovu nadávku kurážně odpověděla: „Ne! Teleška!“

Svou výpověď doprovodila bojovným výrazem ve tváři: stoupala si na špičky a nadmula celý organismus do bojové pohotovosti. Vše se zopakovalo ještě několikrát: „Seš debil!“ „Ne, Teleška!“ Útočník se ale našťěstí za chvíli unavil a odpochodoval.

Když jsem to pak doma vyprávěl své ženě, přivedla mě na myšlenku, že tak to vlastně chodí i v životě. Ke každému z nás doléhá mnoho hlasů, jež nás posuzují a snaží se nám vsugerovat nějakou představu o nás samých, která je jen zčásti pravdou, anebo je dokonce zcela vylhaná. Mohou to být třeba hlasy našich nadřízených: „Jsi málo výkonný, jsi neschopný.“ Mohou to být hlasy našich spolužáků či kolegů v práci: „Pokud se s námi pořádně nenapiješ, nejsi in.“ Mohou to být i hlasy reklamy: „Pokud nemáš tento nový mobil, nepatříš k těm, co něco znamenají.“

V takových situacích je jen na nás, abychom posoudili oprávněnost kritického výroku, a pokud je vylhaný, abychom si obhájili svou důstojnost a integritu. Je důležité vědět, kým opravdu jsme v očích Božích, jaké je tedy naše skutečné „jméno“ a jedinečné poslání. Jen Pán vidí náš život v souvislostech, jen On nejlépe zná všechny naše přednosti i slabosti. Naslouchejme Jeho hlasu a ne slovům, která nás jakkoli „přejmenovávají“ a karikují.

A prosba na závěr: Nikdy sami nepřejmenováváme druhé. :-)

(Podle Ignáce Muchy)

„Když už člověk jednou je...“

Už řadu let do naší farnosti patří usměvavá Lucka Chlupová, rozená Kolbová. Vidáme ji v různých službách a také u ambónu jako lektorku. Určitě nepohrdnete rozhovorem o jejím životě a cestě k Pánu. Vždyť ze svědectví lidí, kteří žijí osobní vztah s Pánem, můžeme čerpat povzbuzení stále.

• Lucko, odkud pocházíš?

Kde a kdy ses narodila?

Narodila jsem se 10. 8. 1976 v Brně a celé dětství jsem prožila ve Střelčicích, odkud pocházel tatínek. Mám mladší sestru, která žije na Moravě, stejně jako maminka a babička.

• Pocházíš z věřící rodiny?

Jako malé jsme se sestrou byly pokřtěné, aby byl splněn slib daný rodiči babičce, ale jako rodina jsme ve víře nežili. Rodiče jako děti do církve chodili, ale v pubertě přestali. Modlitbu Otčenáš nás naučila mamka, to abychom věděly, co se pomodlit na hřbitově, ale to bylo všechno. Babička pak můj

repertoár rozšířila i o Zdrávas. Do kostela mne brávala někdy s sebou. To se mi líbilo.

• Kam jsi chodila do školy?

A kde a co studovala na střední škole?

Na základní školu jsem chodila ve Střelčicích. Pak v Brně na Střední zdravotnickou školu, obor dětská sestra.

• Jak dnes vnímáš Boží doteky ohledně Jeho volání.

Jako jemné a trpělivé Boží vedení. Větší poznávání přišlo na střední škole díky spolužačce. Když všichni před zkouškami nervovali a chystali taháky, ona seděla v koutku, četla si v Bibli a modlila se žalmý. Začaly jsme si povídat a ona mě nasměrovala. Pak přišly i moje první zážitky s Písmem. Strašně jsem chtěla poznat víc. Začala jsem chodit pravidelně do kostela a na spolčo holek. Jednou za čas jsme jezdily na chvály do PošuvKovské farnosti (Pozořice, Šumice, Kovalovice, Sívce). Pak přišla touha po Eucharistii. Krátce před 18. narozeninami jsem šla k prvnímu svatému přijímání. Spolu se samými družáčkami :D Biřmování jsem měla rok na to. Dneska jasně vidím, jak si mne Pán skrze křest v dětství vedl a posiloval.

• Jak tvou novou cestu vnímali rodiče?

Rodiče mi nebránili, ale moc mě trápilo, že nemají, to co já a já nevím, jak jim to zprostředkovat.

• Kde jsi dále formovala svou víru?

Po biřmování jsem 2 roky studovala katechetický kurz v Brně, dál chodila na spolčo, 2x do roka jsme taky jezdili na duchovní obnovu. Díky hnutí Regnum Christi jsem strávila v roce 1996 Svatý týden v Římě. Kromě památek a výletu do Assisi jsem zažila Květnou neděli na Svatopetrském náměstí, audienci u svatého otce Jana Pavla II., ale především Triduum v tichu a všechny slavnosti církve spojené s Velikonocí tak, jak jsem do té doby nezažila. Obohacující pro mne bylo i nakouknutí do zasvěceného života žen, které se o nás staraly a celý program připravily. V Regnum Christi jsem také byla rok jako dobrovolník. Je to katolické apoštolské hnutí,

Vánoce 1982 – zleva Lucie, tatínek Ladislav, maminka Milena a sestra Milena

kteří se zabývá evangelizací v mnoha zemích, ve všech vrstvách obyvatel, vždy tak, jak je v dané zemi potřeba. Srpen 1998 jsem strávila formací v Římě a od září jsem se stala součástí týmu, který cestoval mezi Slovenskem, Českou republikou, Polskem a Římem a pořádal různé duchovní a charitativní programy. Tento čas byl pro mne také rozhodováním mezi zasvěceným životem a manželstvím.

• Kdy jsi přišla do Prahy?

V roce 1996. Přítel tu studoval na vysoké škole, bydlel na kolejích. Já za ním přišla do Prahy, začala pracovat v Motole na dětské chirurgii a bydlet na ubytovně. Náš vztah ale nevydržel zatěžkávací zkoušku mého ročního dobrovolnictví.

• Jak jste se seznámili s budoucím manželem?

S Pavlem jsme se seznámili díky večerům u kulečníku, ale jen tak zpovzdálí. Jednoho dne mi na ubytovně zazvonil telefon a na druhém konci se ozval s pozváním na schůzku Pavel, kterého jsem si vůbec nepamatovala :). Začali jsme se scházet v roce 2000 a svatbu jsme měli v dubnu 2003. První roky jsme bydleli v Braníku a v roce 2006 jsme se přestěhovali sem, na Jižní Město, kde Pavel vyrostl.

• V některém z čísel Fchodovin jsme uveřejnili rozhovor s Pavlem, čerstvě pokřtěným. Jistě i dnes prožíváš velkou radost z této události. Jako žena, která se léta modlí za obrácení svého muže...

Za dobrého muže jsem se začala modlit už za svobodna, v době, kdy jsme se ještě zdaleka neznali. Pavel byl pokřtěn v roce 2016. Do té doby jsme se samozřejmě snažila nejen modlit, ale i jít příkladem, ukazovat, vysvětlovat, obhajovat, ale všechno marné. Zlom nastal, když jsem se stala součástí Modliteb matek a současně jsme společně s Pavlem začali navštěvovat kurzy Alfa, které v roce 2013 v KCMT pořádal sbor Církve bratrské. Po Alfě začal chodit do katechumenátu. Radost z Pavlova křtu je obrovská. Obrácení je ale proces, který trvá celý život a není bezbolestný.

• Kolik máte dětí?

Jak se jim snažíte předávat svou víru?

Máme Barboru (17 let) a Pavlínku (13 let). Když byly malé, modlila jsem se s nimi (i za tatínka), to měly rády, byl to náš rituál. Už od předškolního věku jsme se společně účastnily náboženství ve farnosti a také modlitebního setkávání maminek na mateř-

Svatba, 2003

ské. Na bohoslužby se jim jako jiným dětem příliš nechťelo :) Dnes mají své společenství v náboženství, ve skautu, pomáhají při akcích ve farnosti. To, že církev poznal a přijal i Pavel, pro ně bylo velkým svědectvím. Jsou však už ve věku, kdy si přátelství s Ježíšem musí upevnit sami.

• Jak jste se zapojili do naší farnosti?

Nejdříve jsem se zakotvila v mateřském centru Domeček. Později jsem začala pomáhat Vlastě Hamalové na náboženství vést předškoláčky a od roku 2012 vedu mladší školní děti. Jeden rok jsem se také ocitla v pozici pastorační asistentky a pomáhala s úklidem KCMT.

Pavel se začal zapojovat do jednorázových akcí ve farnosti během katechumenátu. Po křtu se stal součástí týmu, který začal připravovat kurzy Alfa ve farnosti v roce 2016.

• V jakém roce ses začala věnovat Alfa kurzům?

V roce 2013, tehdy jen jako doprovod. V roce 2016 jsem nakoukla do zákulisí a pro další kurzy v letech 2017 a 2018 nás oslovil P. Michael, jestli bychom si je nevzali pod křídla. Abychom získali

další zkušenosti a podporu širší základny kurzů Alfa, zúčastnili jsme se v březnu 2017 víkendového semináře na sv. Hostyně.

• Jaký okruh lidí vnímáš jako společenství?

Kromě společenství kolem Alfy jsou to také katecheté a děti na náboženství, Modlitby matek a za společenství považují i můj pracovní kolektiv v Charitě.

• Jak ses stala sestřičkou v Charitě?

Po mateřské dovolené a době, kdy jsem byla OSVČ, jsem věděla, že se chci vrátit do zdravotnictví a nabídka práce v Charitě byla perfektním Božím řešením, jak skloubit rodinu a nemuset do služeb v nemocnici, nebo sedět jako „kancelářská“ sestřička na obvodě.

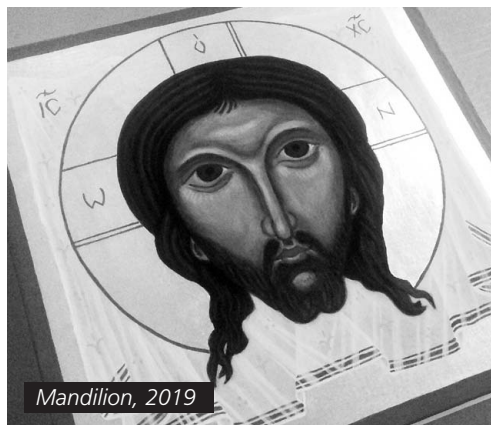
• Co ještě děláš ve farnosti?

Jsem členem pastorační rady farnosti a v poslední době se objevuji ve službě přímělné modlitby.

• Mohla by ses s námi podělit o to, jak to děláš konkrétně, že v každodenním životě dáváš prostor Pánu? Je to totiž na tobě vidět.

S holčičkami, podzim 2008

Mandilion, 2019

„Prostě Ho беру všude s sebou.“ Ale ono je to vlastně naopak :)

Snažím se realizovat doporučení sv. Pavla: „Bez přestání se modlete.“ (1 Tes 5,17)

Samozřejmě si hledám i speciální příležitosti: Lectio divina, chvály, adorace, pro breviář sáhnou ráda, třeba i cestou MHD, mám ho v mobilu, stejně jako Bibli. Zvat Boha do každé mé akce, mi přijde zásadní. Byly doby, kdy modlitba pro mne byl boj a neudržení pravidelnosti mne moc trápilo. Zlom nastal, když jsem pochopila, že Ježíš je kámoš a že s ním prostě chci být stále, protože je mi v tom dobře, ne proto, že vím, že je to tak správné. Služba ve farnosti, ve společenství, účast na akcích a především na liturgiích mi obrovsky pomáhá být mu blízko.

Mám takovou teorii: služba se tomu neříká proto, že někomu sloužím, ale proto, že to všechno slouží mně :) K vděčnosti, k růstu, k udržování se v Boží kondici :)...

• Jaké pasáže máš nejraději v Bibli?

Máš nějaký oblíbený film, knihu?

Miluji žalmy, nejvíc asi Žalm 139. Taky Píseň psnů, knihu Job, všechny pasáže o Moudrosti a apoštolské listy.

Mám ráda filmy, u kterých se musí přemýšlet a pro odpočinek české rodinné komedie.

Kniha Chatrč změnila můj pohled na to, kým je Bůh. Knih by bylo mnoho a mnoho. V poslední době třeba: Kde je k čertu Bůh? (Richard Leonardo) a Když je domov na dohled (Billy Graham). Dlouhodobě: Jak se modlit za své děti a aktuálně: Ikona, okno do nebe.

• Co ráda děláš ve volném čase?

Tvořím. Ovládám nejednu kreativní techniku, baví mne recyklovat, dávat nové životy starým věcem a materiálům, kombinovat. Stálíci je šití, většinou drobností pro děti, dekorací, dárků.

Zamilovala jsem si ikonopis a bosé procházky v přírodě. Psaní ikon a vše kolem nich hraje prim.

• Jaké je tvé credo?

Souzním s Janem Werichem: „Když už člověk jednou je, tak má koukat, aby byl. A když kouká, aby byl, a je, tak má být to, co je, a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je.“

• Co bys ráda vzkázala čtenářům Fchodovin?

Asi přesně to, co Jan Werich :) Za sebe bych všem přála, aby ve všem, co žijí, měli lásku a respekt k druhým, protože pak se nikdy nemůžou splést ani zaplést a proto, že pak prožijí to, co si pro ně Hospodin přeje. A to je přece to nej.

A tobě, Katy, a všem v redakci, díky, za spoustu práce a trpělivosti kolem Fchodovin a za možnost otevřít se ostatním.

Farní ples, 2019

Děkuji za rozhovor

Katka

Nezkrácenou verzi si můžete přečíst na <https://www.kcmt.cz/zivot-farnosti/rozhovory-clanky/>

SV. MATOUŠ

Letošní jubilejní svatá Ludmila nás bude provázet nabízeným programem církve po řadu týdnů, zvolili jsme tedy apoštola a evangelistu **sv. Matouše**. Již od prvokřesťanské doby je první evangelium v kánonu novozákonních knih připisováno Matoušovi (řecky Maththaios; jedná se o zřejmě o zkrácené hebrejské jméno Mattatjah, které znamená „dar Hospodina“).

S nositelem tohoto jména se setkáváme v seznamech apoštolů Nového zákona, v Mt 10,3 je označen jako „celník“. Na paralelních místech v Mk 2,14 a Lk 5,27 má tato osoba jméno Levi. Text Mk 2,14 ještě dodává, že tento Levi byl syn Alfeův. Povolání Matouše (Leviho) za Ježíšova učedníka popisují všechna tři synoptická evangelia (Mk 2,13-17; Mt 9,9-13; Lk 5,27-32). Jedná se o jedinou událost z jeho života, kterou uvádí novozákonní evangelia. Poslední zmínka o Matoušovi v Novém zákoně je v Sk 1,13, kde se objevuje v seznamu apoštolů, kteří jednomyslně setrvali v modlitbách před sesláním Ducha svatého (Sk 2,1-13). Matouš je jedním z mála dvanácti Ježíšových učedníků, kteří jsou jmenovitě uvedeni v apokryfním Tomášově evangeliu (Logion 13). Od křesťanského spisovatele Origena se dovídáme, že Matouš kolem roku 42 opustil Palestinu a působil jako misionář v Etiopii, Mezopotámii nebo Persii (Eusebius, Hist. eccl. 6,25,3). Přesné údaje o místě, době a způsobu smrti Matouše nejsou známy. Matouš je v latinské i řecké církvi uctíván jako mučedník, který přišel o život v Sýrii nebo v Arábii stětím (nebo probodnutím) na oltáři nebo upále-

ním. V roce 952 byly jeho ostatky převezeny do Salerna, kde je Matouš od té doby uctíván jako patron města a diecéze a kde se je jeho relikvie během středověku staly cílem mnoha poutníků. Evangelista Matouš je obvykle znázorňován s okřídleným člověkem nebo s andělem (který mu diktuje). V kostele sv. Ludvíka dei Francesi v Římě se nachází snad nejslavnější obrazový cyklus o životě apoštola Matouše namalovaný v roce 1602 od Michelangela Caravaggia (viz. obr.).

Západní církev slaví svátek sv. Matouše 21. září, zatímco ve východní církvi je tento světec připomínán 16. listopadu. Je patronem účetních, bankovních úředníků, celníků a také proti opilství. Na kazatelkách někdy bývají evangelisté zpodobňováni s charakteristickým symbolem. Poznáme je podle nich? A co vlastně znamenají? **Matouš** má za symbol **člověka**, protože jeho evangelium začíná Kristovým životopisem, ukazuje tedy Ježíšovy lidské předky. **Markovi** se přiřadil **lev**, protože jeho evangelium začíná službou Jana Křtitele, který volá lid jako lev k pokání a křtu. (Potom, co evangelista Marek zemřel, dostaly se podle jedné legendy jeho ostatky až do Benátek, které si proto vzaly do znaku Markův symbol lva.) U **Lukáše** najdeme **býka**, protože jeho evangelium začíná službou kněze Zachariáše a zdůrazňuje roli chrámových obětí (např. býčků). **Janovi** se přiřadil **orel**, protože jeho evangelium začíná popisem vyvýšenosti Ježíše (jako orla) před příchodem na náš svět („Na počátku bylo Slovo... bylo u Boha... stalo se tělem a přebývalo mezi námi...“ – Jan 1).

Říká se, že člověk se musí rozhodnout k hrdinství během tří úderů srdce. Pokud to neudělá, přemůže ho váhání a racionální přístup. Matouš zřejmě neváhal ani nemudroval. Když ho Ježíš zavolal, zvedl se a šel. Z od-suzovaného kolaboranta se stává apoštolem a Ježíšovým svědkem. Rychlost a totálnost jeho odpovědi na Ježíšovo zavolání bere dech i dnes... *Blanka*

Překvapující **Dívčí katolická škola** v Praze

S měsícem září opět vstupujeme do školního roku se všemi jeho obvyklými starostmi. Dnes bychom vám rádi představili tak trochu jinou školu, byť to její název nenapovídá. Zároveň je to i první naše církevní polistopadová škola. Proč jsme si vybrali právě ji? Protože když jsme se s našimi farními programy pro školy o křesťanských svátcích ocitli v personální nouzi, škola naší farnosti neváhala pomoci prostřednictvím svých studentek. Dál pak vznikla oboustranně zajímavá spolupráce. K povídání o škole jsme pozvali jejího dlouholetého ředitele, pana Mgr. Luboše Hoška.

• **Pane Hošku, vítejte ve Fchodovinách! Dlouhá léta jste byl ředitelem Dívčí katolické školy v Praze (=DKŠ). Povězte nám prosím něco o jejích začátcích. Jak zněla její základní myšlenka a kdo stál u zrodu školy? V čem se tato škola odlišuje od ostatních škol?**

Matkou zakladatelkou projektu DKŠ, jeho myšlenky, je Eva Bartoňová, školu zakládala a prvních sedm let vedla – při koncipování školy myslela na dívky z běžných, někdy i křesťanských rodin, kterým příliš nejde učení, a hrozí jim tak, že nedosáhnou středního vzdělání a kvalifikace. Dívky v této či podobné situaci jsou našimi studentkami i dnes, po více než třiceti letech. Situace mnohých z nich ale bývá vyrocenější – funkční nebo i jakoukoliv rodinu postrádají zcela, přicházejí k nám z dětských domovů, diagnostických ústavů... Mezi děvčaty na vozíčku se prohánějí asistenční psi nevidomých dívek, ve škole běží kroužek znakové řeči, protože se mezi studentkami najdou i neslyšící. Když pak při vánoční besídce studentky spustí koledy ve „znakovce“, nastávají v naší škole jinak spíše vzácné chvíle ticha... Studují u nás i dívky s autismem, mentální retardací či s kombinovanými

vadami. Mají k dispozici sociální pracovníci, s níž řeší případné oddlužení, potíže s bydlením, dárkami, hledají spolu brigády. Každá absolventka, pokud nepokračuje ve studiu na další škole, může počítat s naší pomocí při hledání zaměstnání po škole. Učitelé sepsali a škola tiskem vydala učebnice do většiny předmětů, psané našim studentkám takřkajíc „na míru“. Dívky školu samy uklízejí, vaří obědy nejen pro sebe, ale i pro ostatní – spolužačky i učitelský sbor... Pro dívky v komplikovanější situaci máme krizové bydlení Zátíší sv. Anežky České přímo v areálu školy, pro absolventky bez většího zdravotního handicapu jsme založili školní Křížovnickou pečovatelskou službu (= KPS) – zde si studentky během studia plní pečovatelskou praxi a některé zde i nacházejí své první zaměstnání po škole. Pro děvčata s výraznějším znevýhodněním jsme založili další „školní firmu“ – chráněnou dílnu Inspiraci, většinu zaměstnankyň tvoří právě absolventky naší školy. Nemusí doma pasívně čekat na invalidní důchod, mohou si přivydělat, naučit se nové dovednosti, být v dobrém společenství a svým dnům tak dávat smysluplnou náplň...

• **Proč právě církevní škola?**

Samozřejmě ani v církevní sborovně není ráj na zemi, nejsme letka andělská... ale je tu nějak víc znát důraz na naši vzájemnost jakožto jeden z hlavních pilířů. Nejsme idylický obraz společenství, ale když studentka ve varu vyštěkne cosi jako: „Jste hrozní, táhnete za jeden provaz!“, nebo: „Vy jste se snad mezi sebou domluvili...!“, tak je to vždycky povzbuzení k tomu neochabovat a snažit se – nebyť jen sbor, být i společenství. Nějak se to na naše světenkyně potom přenáší. Máme mezi sebou takový systém kolektivní sebeobrany, studentky tak nemožou dělit nás kantory na „příšňáky“ a ty měkčí, k nimž si mohou více dovolit...

• Jak se hodnotí úspěšnost školy vašimi očima?

Raději nehodnotím. To náleží jiným, tedy – Jinému. Nadcházející absolventky ve své písemné reflexi někdy chválí, někdy méně. Ale obvykle všechny udávají, že se v DKŠ cítily vnímány nejen jako studující, ale také jako někdo, kdo řeší bydlení, prostředky na živobytí, někdy překážky a hrozby třeba v závislostech, s nimiž se snažíme pomáhat, moderovat jejich léčbu... Byl bych rád, aby si tak naše studentky zapamatovaly nejen Dívčí školu, ale i církev – jako společenství, místo, kde mohou hledat pomoc v duchovních tápáních, ale také při řešení vztahů, sociálních podmínek, zaměstnání...

• Jakou máte zkušenost se spoluprací s úřady a hlavně nadřízenými?

Naším zřizovatelem je od počátku Arcibiskupství pražské. Pod zřizovatel listinou se podpisy konkrétních ordinářů mění – první byl arcibiskup Tomášek. Zřizovatelství má jistě i svou administrativní, organizační rovinu. Vícekrát jsem ale vnímal i rovinu duchovní, která je právě povahou zřizovatele dána, určena. Tedy kromě těch lidských, řekněme servisních aktivit, je zřizovatelství možno chápat jako pupeční šňůru spojující školu s organismem církve. Proto bych neměnil...

• Vyučoval jste tu náboženství. Jaké to je, když máte před sebou v naprosté většině nevěřící děvčata, která navíc už stačila poznat život z té drsnější stránky?

No, mnohé právě tím, čím prošly, získaly otevřenost pro duchovní realitu, takže bývá možné, ba i nutné, některé skutečnosti pojmenovat přímo. Třeba někdejší dívky z patologičtějších societ mívají reálnou zkušenost se Zlým, bohužel. Ale když jsme se celá škola při mši na školní chodbě modlili za přejetou spolužačku v kómatu, z něhož jí už nebylo diagnostikováno probuzení se, a ona se v nemocnici druhý den probírala, posadila, dokonce hned z lůžka spadla, věděly všechny, byly si jisty, že zasáhl prst Boží...

• Škola pomáhá studentkám i se sháněním práce. Setkal jste se přitom s rasovou diskriminací? Dá se s tím něco dělat?

Během studia a odborné přípravy se dá rozlišit, komu mohu nabídnout místo v KPS nebo doporučit k přijetí jinde. Vzpomínám na situaci, kdy jsem telefonoval personálnímu oddělení jednoho velkého zaří-

zení s tím, že uchazečka, která se za chvíli dostaví, vyhlíží ryze minoritně i se tak jmenuje, že je ale pečovatelka vynikající, i lidsky. Na místo ji vzali a byli pak spokojeni. Dotyčné se krátce předtím stalo, že ji sice pozvali k pohovoru na místo ve službách, kde marně shání, ale když ji pak viděli, odpovídali v duchu – právě před chvílkou jsme místo slíbili jinému...

• Někdy máte na hodině i miminka studentek. To je i pro ostatní dívky a pedagoga náročné, soustředit se na práci. Jak jste to zvládali?

Je to docela účinná katolická antikoncepce, když ostatní studentky vidí svoji spolužačku nevyspalou, dítě nevonící... Tedy součást našeho působení v duchu: "Počkej si, máš na to si vybírat...". Ale zároveň studentky vidí, že když už se čeká nečekané, není jediným řešením interrupce. I když – první reakce i dívek hrubozrnějších bývá ta, že si „to“ samozřejmě chtějí „nechat“. Sociální pracovnice, třídní vyučující a další pak pomáhají s bydlením, výbavou, dalšími prostředky, při jednáních na úřadech apod. Škola pak nastaví individuální plán. Lehké to není, ale jde to.

• Jak se vybírá pedagogický sbor?

To moc nejde, vybírat si, a přitom je to nutné. Sloužit v Dívčí škole vydrží málokdo. Případně uchaže se jsem se snažil odstrašit líčením toho, jak může být angažmá v naší škole dobrodružné. Nikdy jsem nemusel přehánět nebo dokonce fantazírovat, dobrodružné až akční situace v Dívčí škole nechybí... Podmínkou je dar, schopnost, mimořádná samozřejmost být do party, chtít se učit sloužit společně. Pokud ale má naše škola, už historicky, v něčem hojnost, bohatství, tak jsou to právě podobní samostatní, z nichž sestává společenství sboru, snad i trochu podle Božího srdce.

• Kdo školu financuje?**Jak se shání peníze pro podobný typ školy?**

Jsmo školou církevní, nicméně ze zákona nás platí stát. V realu je ta platba slabá, nedostatečná ani na krytí základní provozní režie. Občas, rok od roku je to jiné, něco pošle zřizovatel, stále méně. Podporuje nás rovněž křižovnický řád založený sv. Anežkou Českou, v prostoru jehož kláštera u Karlova mostu sídlíme v nájmu. Pomáhá nám už tím, že nájemné je navzdory tak dobré lokalitě jen symbolické. Něco utržíme prodejem výrobků naší chráněné dílny. Jenže

během pandemie prodej vážne. Školní KPS, která se stará o několik desítek klientů, převážně seniorů, v jejich domácnostech, aby nemuseli někam do zařízení, loni vydělala něco přes sto tisíc Kč. Tedy – snažíme se. Nicméně kdyby nebylo dárců, fyzických i firemních, ono se to obvykle překrývá a vzájemně doplňuje, pak nevím, zda bychom byli. Vícekrát jsem zakusil mimořádnou Boží péči o nás, o Dívčí školu, i v potřebách hmotných, finančních. Děje se tak díky dobrým srdcím často velmi pracovitých lidí. Bože, prosím tě, odměň jim a posílej další...

• Jak jste zvládli dobu covidovou?

Covid vzal, covid i dal – když se kvůli absenci zákazníků propouštělo i v jednom z velkých pražských nevěstinců, jedna ze zaměstnankyň, co tak náhle přišla o bydlení i „práci“, si vzpomněla na Dívčí školu, kde kdysi krátce studovala. Nedostudovala sice, ale zůstala v ní důvěra – její první kroky měřily do ředitelny s tím, že neví jak dál... Dnes bydlí a pracuje jako jiní běžní mladí lidé. Kéž jí to vydrží i po covidu... Některé z našich mentálně zatížených studentek špatně nesly domácí izolaci. Jedna se neúspěšně pokusila sáhnout si na život... Kolegové tedy pod záminkou doučování po dohodě s rodiči neohroženější z našich studentek navštěvovali doma a lámali tak jejich samotu... Pečovatelská služba fungovala non-stop. Jako její řídka jsem byl Bohu, a stále jsem, vděčný za její pečovatelskou – nemusel jsem je vůbec povzbuzovat, natož nutit, aby navštěvovaly i nakažené klienty, pokud jsou sami, a pečovaly o ně. Přitom několikahodinová služba v celotělovém ochranném obleku a štítu není úplně top. Firma BMW nám na několik týdnů zdarma půjčila nové moderní auto, s nímž se pečovatelské mohly cestou ke klientům prohnět pražskými ulicemi, když byly intervaly MHD jen v prázdninové intenzitě... Chráněná dílna rovněž fungovala, protože zaměstnankyně se zde cítily lépe, v klidu, ne samy... Doma by byly v tísní samoty a chmurných zpravidajství. Naše dívky zdarma vyrobily a rozdaly přes tisíc roušek v době, kdy byly nedostatkovým zbožím.

• Jak se prolínají a ovlivňují Vaše zkušenosti otce a ředitele školy?

Když jsem se na počátku služby ve škole vracel domů a manželka si třeba někdy posteskla nad některou z dcer, snažil jsem se marně o útěchu slovy v duchu: „To neřeš, ty holky ve škole

jsou daleko ostřejší...”. Moc to nezabíralo. Jedna z dívek se ocitla ze dne na den bez domova – a našla přechodný azyl u nás doma, na několik měsíců, i Štědrý den s námi strávila. Byla skvělá, moje rodina taky, ale cesta tudy samozřejmě nevede, proto jsme založili Zátíší – krizové bydlení pro nejpotřebnější studentky, díky křížovníkům sv. Anežky České mohou bydlet přímo v areálu školy. Jak naše děti rostly, snažil jsem se pochopitelně občasná napětí (nebo spíš moji rozprostraněnost mezi rodinou a školou) zmírňovat třeba tak, že jednu z dcer studující tehdy pedagogiku škola zaměstnala jako asistentku pedagoga; manželka – rovněž kantorka – ve škole učila, asistovala, nyní pracuje v Zátíší jako vychovatelka. Další z dcer je kvalifikovaná zdravotnice, stala se pečovatelskou školní KPS. Tím se ten rozdíl trochu stírá, když doma při obědě většina rodiny spolu rozpráví o škole, internátu nebo o klientech školní pečovatelské služby...

• Školství obecně je obor, kde člověk vidí smysl a výsledky svého úsilí až po hodně dlouhé době. Na vaší škole to platí dvojnásob. Jak se s tím Vy a Vaši kolegové vyrovnáváte? Kde berete sílu a naději dál se dívkám věnovat a nelámat nad nimi hůl?

Hůl nad nimi nelámeme nikdy. Někdy snaha nedopadne viditelně – přímo ve škole jsme měli i pohřby některých z nich. Ale naopak – ty dívky, které třeba nedostudovaly a ztratily se nám, některé z nich se

najednou po letech k našemu velkému povzbuzení objeví s chutí k pozitivní změně. Jedna z nich během studia relapsovala k drogám, utekla... Po letech přišla do ředitelny – vůbec jsem tu kočku nepoznal. Sice s invalidním důchodem z psychonásledků po závislostech, ale stabilizovaná, řádně bydlící, v dobrém vztahu, starající se o dvě děti, upravená jak ze žurnálu... přišla se ptát na místo po mateřské a nyní

u nás už několik let pracuje... funguje to i pro naše povzbuzení...

• **Když se podíváte nazpět na své působení zde, měnil byste?**

Někdy v lednu 2000, to jsem ještě učil na jedné pražské základce, jsme byli celá rodina pouť u sv. paní Zdislavy v Jablonném. Oblehli jsme její ostatky v kryptě baziliky s prosbou o přímluvu za nové zaměstnání. Když pak bylo toho roku v květnu svatě Zdislavy, dostal jsem nabídku řídit Dívčí školu. Přesně na den. To se neodmítá, ani v následných možných krizích bych neměl odvahu uvažovat, že to mělo být jinak...

Pane Hošku, děkujeme, že jste nás tak poutavě provedl příběhy Dívčí katolické školy, školy, která dokáže akceptovat, že život může být někdy hodně složitý, ale není černobílý. Školy, která vždy dokáže podat pomocnou ruku, kde nikdo není ztracený. Přejme si navzájem i s našimi čtenáři Boží požehnání pro nový školní rok, nejen v běžných školách s učebnicemi a známkami, ale i v té nekonečné, stále otevřené Boží škole života, kterou ani covid a lock down nezavrou.

*Všechno dobré přeje
Blanka*

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

• **Linda Jaroschová: Mám se ráda, taková jaká jsem** (*Jít svou cestou*) nakl. ASTRA BOOK

Máme-li vědoměji žít vlastní ženskou velikost a vroucnost, potřebujeme přizvat na pomoc obrazy zkušených žen, vzory, které budou s to ukázat nám cestu. Za starých časů byla uctívána ženská božstva, jež interpretovala ženu v celé rozmanitosti její životní síly. Ženské bohyně nebyly ušetřeny nejrůznějších osudových ran, nýbrž právě díky tomu získávaly přístup ke zdroji nejvyšších sil. Povznášelo je to na božskou úroveň. Postavy žen z Bible nebo z klasických pohádek jsou nadčasové. Jednou z takových žen je Maří Magdaléna. Na jejím příkladu mohou začít růst i ženy dnešní doby.

• **Tomáš Kutil: Poutník k lidským srdcím**

(*vzpomínky na kněze, disidenta a rebela Františka Lízna*)

nakl. CESTA

Tyto osobní texty nejlépe ukazují, kým vším byl František Lízna a jak dovedl oslovovat i lidi velmi rozdílné.

Těžištěm této knihy jsou vzpomínky lidí, které v některé fázi svého života František Lízna potkal. Lidí, kterým pomohl a většinou je výrazně ovlivnil. Nechybí mezi nimi jeho spolupracovnice Josefka, jezuitský představený, sochař, lékař, disident, nebo publicista.

• **Kateřina Lachmanová: Kotva naděje**, nakl. DORON

Někdy se nám možná naděje jeví jako něco „proti přírodě“, něco nepřirozeného pro naši skeptickou mentalitu. Prostředí církve v tomto ohledu nebývá výjimkou. Život bez naděje však patří k pohanskému způsobu života. Jestliže se nám tedy naděje vytrácí, naše křesťanství je nezuživé, něco s ním není v pořádku. Pokud je však naděje Božím darem, proč se nám jí nedostává? Nebo jsme snad za jistých okolností od křesťanské naděje dispensováni? Kde a jak hledat naději v dnešní době plné skepse, strachu a špatné nálady? Co je autentická křesťanská naděje a co jsou její karikatury?

KŘESŤANSKÝ SPORTOVNÍ KLUB PRAHA

• Tábor KSK v Manětíně

Stanový tábor se uskutečnil v půlce prázdnin v blízkosti západočeského Manětína. Celý tábor se nesl v duchu pohádek, ovšem ne ledajakých. Začínali jsme se zkaženou Karkulkou procházející pubertou, přes Macha a Šebestovou bez sluchátka, místo Lichožroutů Slipožrouty, drzou Marušku ze Soli nad zlato. A k tomu všemu dvojice padouchů, kteří nám v pohádkách dělali guláš. Ale co by to bylo za svět, kdyby už i pohádky nadobro ovládla touha po moci a penězích? A tak bylo naším úkolem za dlouhých 14 dní vydržet s Karkulkou, sehnat Machovi a Šebestové sluchátko, vrátit se od slipů k ponožkám a napravit Marušku. V neposlední řadě se nám podařilo přesvědčit samotné padouchy, že pohádky jsou mnohdy kouzelné, mimo jiné také tím, že dobro vždy zvítězí nad zlem, a hlubší poselství si v nich může najít nejen vděčný školáček, ale i teenager v pubertě nebo dospělý jedinec.

Kristýna B.

• Voda Advanced

Začátkem srpna se vydali odvážní kajakáři vedení Honzou a Matoušem na vodáckou akci, která během posledních let přitvrdila co do nároků na výkony. Náročné úseky si vybrali na Slovinské Soči a Koritnici, v Rakousku pak na Lieseru, Lammeröfenu a Salzachu.

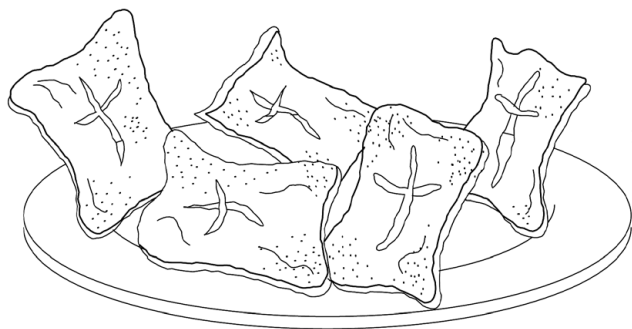

V současné době vedoucí uvažují o uspořádání zimního lyžařského/snb výcviku o jarních prázdninách v Krkonoších.

Milé děti, jak voní vaše **babička**? Je to divná otázka? Zdá se mi totiž, že hodné babičky často voní po nějakých dobrotách. A říkám si, po čem asi voněla babička sv. Václava, sv. Ludmila, která má teď v září velký svátek... Třeba moje babička voněla „božími milostmi“... Co to je? To je takové sladké cukroví, jako je nakreslené na obrázku; měla jsem ho moc ráda. Je skoro tak dobré jako Boží milost, po které jsou pojmenované. A Boží milosti jsou pro nás takové nezasloužené dárky od Pána Boha. A těmi dárky jsou třeba ty naše hodné babičky, stejně, jako byla laskavou babičkou sv. Ludmila svému vnukovi sv. Václavovi. Takže asi všechny voní Boží milostí...

Dobrou chuť přeje Martina Hlaváčová

Boží milosti

- SUROVINY:
- 250 g hladké mouky
 - 50 g změkklého másla
 - 1 vejce
 - 1 lžice moučkového cukru
 - 2 lžice rumu
 - 3 lžice mléka
 - špetka soli

??

Nakonec pocukrujeme moučkovým cukrem.

Jéje,
někdo nám
roztrhal postup,
jak se „boží milosti“
připravují!

Vše na vále zpracujeme, rozválíme
a rádélkem rozkrájíme.

Poznáte, jak to jde
za sebou?

Při pečení se na těstě vytvářejí krásné bublinky.

Na pánvi pečeme dorůžova.

Ahoj kluci a holky, vítejte po prázdninách! Určitě jste si užili volna i léta, aspoň doufám. V letošním září má hodně kulaté výročí naše nejstarší (a první) světice, česká kněžna svatá Ludmila, babička a vychovatelka svatého Václava – 16. 9. uplyne celých 1100 let od její smrti. Když vyřešíte dnešní úkol, dozvíte se její poselství, platné i pro dnešní dobu.

Kombinace čísel a písmenek udávají pozici v tabulce a opište jen písmena, jak je naleznete na dané pozici v tabulce.

c4 c2 d2 – b2 d2 / c2 / a4 a2 d6 c5 d1 / e2 f2 / c2 f3 a5 d3 a3,
d5 d6 a3 c2 / c4 b3 d6 a5 / f3 d3 e2 a4 e6 / a3 c2 b1 a5 a3 f3 d2 b1.

	1.	2.	3.	4.	5.	6.
a	G	Ě	U	N	O	Ř
b	T	L	A	H	Š	Ž
c	B	S	X	J	Ý	Č
d	M	I	R	D	Z	K
e	Y	V	F	Ť	É	Í
f	CH	E	P	Á	E	C

zprávičky z Farní charity

Naše zdravotní složka měla déle než deset let stabilní a silnou sestavu složenou ze čtyř zdravotních sester. Ke „zdravému jádru“ se na různě dlouhou dobu přidávali další zdravotní sestřičky i bratři. Čas je neúprosný. V letošním roce se ta soudržná skupinka rozpadla. Nejstarší ze sestřiček odešla do zasluženého důchodu. Ta o trošku mladší si našla méně náročnou práci. Bohužel se za ně nepodařilo najít plnohodnotnou náhradu. Místo dvou plných úvazků se nám podařilo přijmout jen tři zdravotnice na dohodu o provedení práce. Do letních měsíců jsme již vstupovali ve velkém oslabení, ale provoz zdravotní složky byl zajištěn. Dovolené měly kolegyně naplánované, aby se krásně vystřídal. Murphyho zákony ovšem fungují dokonale. V polovině července si jedna ze sestřiček zlomila na dovolené ruku. Zlomenina je to složitá, bude nám chybět minimálně čtvrt roku. Zraněná sestra měla navíc vybranou téměř všechnu letošní dovolenou, zatímco my ostatní jsme na ni teprve čekali. Výpadek jednoho úvazku nám hodně zkomplikoval provoz. Sestry potřebovaly pomoc. Neměla jsem na vybranou. Po dlouhé době jsem vyndala ze skříně svoji zdravotnickou brašnu a rozjela se po klientech.

První klientce Dáše se dělají bandáže obou nohou. Ona je ovšem nemá ráda. Má celý arzenál výmluv, kterými se snaží po ránu sestřičky přesvědčit, proč právě dnes není třeba dolní končetiny zavázat. Čekala jsem, co na mě vytáhne. Paní Dáša neklamala. Začala smutnými očima a nevolností. Stejně jí to prý nepomáhá, nohy natékají. Znovu jsem zopakovala vše, co klientka už slyšela mnohokrát od mých kolegyní. Nakonec se podvolila a nechala si bandáže udělat.

Další klientka byla starší dáma s Alzheimerovou chorobou. Zde probíhá návštěva každý den úplně stejně. Zнала jsem postup z vyprávění. Ověřila jsem si, že je to pravda. Tlak a puls jsem změřila, paní Milušku zkontrolovala, léky jsem jí dala a nalila do ní dvě sklenice minerálky. Zvládla jsem i všechny repliky a rozloučila se.

Paní Olinka na mě už ve dveřích spustila lamentaci. Všechno bylo špatně, od ubytování, přes jídlo až po

její zdravotní stav. Zase jsem byla připravená. Všechna příkoří jsem vylechla, přitom jsem změřila fyziologické funkce, převázala nohu a přiměla klientku ke krátké procházce. Nakonec jsme se rozloučily s úsměvem.

Na další štaci mě čekali manželé Karla a Jiří. Jsou u nás pověstní, neustále se hádají. Oba špatně slyší, jejich hádky jsou slyšet až před dům. Už přede dveřmi jsem slyšela, jak na sebe halekají. Zazvonit jsem stihla do krátké chvilky ticha. Naštěstí mě slyšeli a přišli mi otevřít. Nestihla jsem se ani zout, už se mě ti dva snažili vtáhnout do svého sporu. Jablkem sváru byl dávkovač na léky, které užívá pan Jiří. Ten si chtěl vzít ranní léky. Má vadu zraku, proto dávkovač špatně otevřel. Místo ranních léků si do dlaně vysypal léky připravené na celý týden. Do vášnivě diskuse manželů jsem se nemíchala. Místo toho jsem vzala dávkovač. V telefonu si našla, jak jsou léky předepsány. Sedla ke stolu a jako Popelka pečlivě léky roztříbila a naskládala je zpět do dávkovače. Vložila jsem klientovi do dlaně ranní léky, dala mu napít, změřila oběma manželům tlak, puls a vykapala oči. Bouřka se přehnala, v domácnosti byl opět klid. Rozloučila jsem se a pokračovala v cestě k dalším klientům.

V prvních letech svého ředitelování jsem chodila do terénu pravidelně. Bylo nás tehdy malíčko a měla jsem na „sestření“ čas. Postupem let se nám Charita poněkud rozrostla a práce ředitele přes plný úvazek spíše přetéká, než aby ho jen naplnila. Nicméně mě potěšilo, že jsem do práce zdravotní sestry vklouzla velice rychle, a dokonce mě to stále moc baví. Při svém putování mezi klienty po Jižním Městě jsem si říkala, jestli by nebylo jednodušší, abychom místo další sestry raději hledali nového ředitele. To ovšem byla jen taková bláznivá myšlenka. Mám v plánu na svém místě ještě chvíli zůstat. Jenom sestřičkám pomohu, dokud se situace nestabilizuje.

My ovšem zdravotní sestru opravdu potřebujeme. Naše práce je velice pestrá, samostatná, užitečná a flexibilní. Poznáte zajímavé lidi v jejich domácím prostředí. Na návštěvách se můžete domluvit jak s vedením, tak s klienty. Nejvíc návštěv je v dopoledních hodinách. Hledáme sestřičky klidně na dohodu, částečný úvazek i na plný úvazek. Práce je časově velice vstřícná, vhodná i pro mladší důchodkyni nebo maminku s malými dětmi. Pokud byste se k nám chtěli přidat, zavolejte k nám do kanceláře na tel.: 272 941 972.

**Přeji vám klidné září.
Eva Černá**

PROGRAM / AKCE

Pokud to dovolí epidemiologická situace, pak bychom vás rádi pozvali k programům, které jsme pro vás připravili.

■ **5. 9. / 9.30 a 11.00 / MODROBÍLÁ NEDĚLE** – poutní den v Komunitním centru Matky Terezy, kdy si připomínáme svátek patronky sv. Terezie z Kalkaty. Vyjádříme sounáležitost k našemu domu s touto světicí tím, že si vezmeme na sebe kombinaci modré a bílé (barvy sáří, do kterého se oblékají Misionářky lásky). Při mši svaté v 11.00 budeme pamatovat na všechny, kteří zemřeli v uplynulém covidovém roce.

■ **8. 9. / 19.00 / HUDEBNÍ KAVÁRNA – Duo Naboso** – Veronika Spiegelová a Matouš Hron. Koncert na vlnách folku, šansonu a jazzu. Můžete se těšit na písně Zuzany Navarové, Hany Hegerové, Radůzy a dalších.

■ **9. 9. / 19.00 / Zastavení u Matky Terezy, pozvání přijal pan Ilirian Kuka**, velvyslanec Albánské republiky v ČR. V Albánii se narodila jedna z patronek naší farnosti a Albánie je také zemí, kde se prolíná vliv islámu, pravoslaví a katolictví. Budeme hovořit o současném vnímání odkazu Matky Terezy v Albánii, ale i o tom, co obnáší služba ambasadora. (KCMT)

■ **12. 9. / 18.00 / Koncert Prague cello trio** (sál KCMT). Doporučené vstupné 200 Kč.

■ **19. 9. / 10.00–13.00 / prodej výrobků chráněné dílny „Inspirace“** působící pod **Dívčí katolickou střední školou** – (KCMT).

■ **19. 9. / 15.00–18.00 / Taneční odpoledne** se skupinou „Hvězdný prach“. Vstupné pro pár 150 Kč. Pro jednotlivce 80 Kč. Vstupenky budou k zakoupení na místě. Otevřená kavárna.

■ **22. 9. / 17.00–18.00 / Svátost smíření pro děti** po prázdninách.

■ **18.00 / mše svatá** na začátek katechetického roku (zahájení výuky náboženství).

■ **24.–25. 9. / Kurz výroby biblických postavíček.** Chcete si vyrobit svoji postavíčku? Přijďte a vyzkoušíte si také, jak s nimi pracovat. Cena kurzu 500 Kč. Místo: Farní sál u sv. Františka. Přihlašování u Stáni Fuchsové (fuchsova@kppp.cz).

■ **2. 10. / FARNÍ DEN** (chodovská pouť) u kostela sv. Františka – program bude upřesněn během září.

■ Od 8. září **výstava obrazů Věry Vyčítalové** v prostorách KCMT.

■ **Keramika SEN** – Keramika pro dospělé v ateliéru „Su.terrén“ v KCMT, školní rok 2021/2022

- pondělí 10–12 hod.
- I. pololetí: 4. 10. 2021 – 24. 1. 2022
- Cena: 200 Kč za lekci / 120 min.

Začínáme 4. 10. Přihlášky u lektorky Jany Domšové: janadomsova@gmail.com, nebo na tel. 603 281 864. Kapacita omezena na 10 osob.

■ **Cvičení (nejen) pro seniory**, pondělí 9.15–10.15 a 10.30–11.30. Začínáme 6. září. Cena 90 Kč/hod., permanentka na 5 hodin 400 Kč. Těší se na vás fyzioterapeutka Erika Tremlová, mail: erdule@gmail.com.

SETKÁNÍ

■ **Setkání společenství Hnutí fokoláre** – 6. 9. 2021 od 19.15 v KCMT. Slovo života na zář: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“ (Mk 9,35) Jana a Viktor Friedovi – tel. 731 625 949.

■ **Páteční dopolední setkávání** (nejen pro seniory) v pátek v 9 hod. Sejdeme se v KCMT 3. 9. na bohoslužbě slova s následným posezením. Těšíme se na všechny, kteří nechtějí zůstat doma sami, ale sdílet s dalšími své radosti i starosti. J+V Friedovi.

■ Ve středu 8. září v 19 hod. ve farním sále u sv. Františka zahajujeme pravidelné setkání **Život z víry**. Je otevřené každému, kdo se chce blíže seznámit se základy křesťanské nauky. Srdečně zve jáhen Pavel Urban.

■ **Modlitební setkání maminek** (nejen) na mateřské dovolené se opět koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 u suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V září se sejdeme **8., 15., 22. a 29. 9.** Srdečně zve Lýdia Murínová tel.: 730 825 301.

• Dne 25. června jsme při posledním předprázdninovém pátečním setkání seniorů oslavili krásné **95. narozeniny paní Margity Matějkové** a poděkovali

ji za její přátelství, lásku a příklad života. Je opravdovým anđelem strážným pro mnohé lidi, udržuje s nimi pravidelný kontakt, a když něco potřebují, snaží se najít způsob, jak pomoci. **Margitko, děkujeme a přejeme Ti Boží pomoc a požehnání pro každý další den!**

Jana Friedová

ÚMYSLY A POŠTOLÁTU MODLITBY

■ **Všeobecný úmysl** – *Za udržitelný životní styl*

Modleme se, abychom se my všichni odvážili zvolit si **skromný životní styl** šetrný k přírodě a radovali se při pohledu na mladé lidi, kteří o to odhodlaně usilují.

■ **Národní úmysl** – Děkujeme za **církevní školství** a prosíme za stále kvalitnější prostředí v církevních školách, kde se tisíce dětí mohou poprvé setkat s živou vírou v Krista.

KONTAKTY • AKTUÁLNÍ POŘAD BOHOSLUŽEB

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00	9.00 Bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00	9.30, 11.00

Jedna nedělní bohoslužba je přenášena na [youtube.com/kcmtpraha](https://www.youtube.com/kcmtpraha)

Bohoslužby v Domovech pro seniory Donovalská a K Milíčovu jsou v současné době přístupné pouze pro klienty.

☎ / mob.

e-mail

P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. František Čech (farní vikář)	731 124 507	farnivikar@kcmt.cz
Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpraha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: **Sberbank 4200060575/6800, Komerční banka 19-9362170227/0100**

Příští uzávěrka bude 15. září 2021.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč.

fchodoviny@kcmt.cz

Fchodoviny

Zpravodaj RK farnosti Praha – Chodov / 2021 / ročník 20 • redakce: Blanka Pitřincová, Katka Friedová (rozhovory),

Josef Karhan • korektury: Lenka Doležalová • typografie: Josef Karhan • foto: Aní Procházková a spol.

• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • Tiskne: TLAMA design